

PRVNÍ KAPITOLA

Rozlehlá jeskyně, známá jako Síň Chledona Lurta, byla téměř prázdná. Kromě nás, co jsme seděli u jednoho stolu – a to kromě mě byli Gavner, Kurda a Harkat –, tu byl už jen jeden další upír, strážný, který seděl sám, upíjel pivo ze džbánku a falešně si pískal.

Utékly zhruba čtyři hodiny od chvíle, kdy jsem se dozvěděl, že budu hodnocen v obřadu Prověření. Pořád jsem o těch zkouškách nic moc nevěděl, ale podle zachmuřených výrazů svých společníků a podle toho, co se říkalo v Knížecí síni, jsem hádal, že moje šance na úspěch jsou poměrně chabé.

Kurda s Gavnerem si šeptem něco vykládali o mém Prověření, ale já jsem si prohlížel Harkata, kterého jsem poslední dobou moc nevidal (drželi ho zavřeného v Knížecí síni a podrobně ho vyslyšali). Měl na sobě obvyklý modrý hábit, jenže teď už nosil kápi na ramenou a neobtěžoval se skrývat šedou tvář plnou jizev a stehů. Chyběl mu nos i uši, ty měl zašité pod kůží. Ústa měl klikatá a plná ostrých zubů. Obyčejný vzduch byl pro něj jedovatý, po deseti dva-

nácti hodinách by jej usmrtil, a tak nosil zvláštní masku, která ho udržovala při životě. Stahoval si ji pod bradu, jen když mluvil nebo jedl, a pak si ji vždycky zase hned natáhl. Harkat kdysi byl člověkem, ale po smrti uzavřel smlouvu s panem O. Suddem a vrátil se v tomhle těle. Nemohl se ale rozpomenout, kým zaživa byl a co ta smlouva obsahovala.

Harkat donesl upířím knížatům poselství od pana Sudda; měl jim vyřídit, že noc pána vampýrů je velmi blízko. Pán vampýrů, to byla bájná postava, tvor, jehož příchod prý zahájí válku mezi upíry a vampýry, kterou – aspoň podle pana Sudda – vampýři vyhrají, přičemž upíry smetou z povrchu zemského.

Harkat zachytil můj pohled, stáhl si masku a povídá: „Už sis... prohlídl... hodně Síní?“

„Většinu určitě,“ odpověděl jsem.

„Musíš mě... vzít... na prohlídku.“

„Darren nemá čas, aby někomu dělal průvodce,“ vzdychl si nešťastně Kurda. „Musí se připravovat na zkoušky.“

„Povězte mi o nich víc,“ požádal jsem ho.

„Prověření je součástí upířího dědictví a koná se odedávna, jak pamatují nejstarší upíři,“ ozval se místo něj Gavner. Gavner Zurč patřil mezi upíří generalitu. Byl velice urostlý, měl krátké hnědé vlasy a zjizvenou, ošlehanou tvář. Pan Hroozley si z něj často utahoval kvůli tomu, jak hlasitě dýchá a chrápe. „Za dávných nocí se obřad konal při každé Radě,“ pokračoval ve výkladu, „a musel jím projít každý upír, i když zkoušky podstoupil třeba už desetkrát.“

Zhruba před tisícovkou let se zvyky změnily. Někdy v té době vznikla generalita. Před tím byli jen obyčejní upíři a nad nimi knížata. Podle nových zvyklostí museli Prověření podstupovat jen ti, kdo se chtěli stát generály. Ovšem spousta řado-

vých upírů dodnes Prověřením prochází, i když mezi generály nechce. Upír obvykle musí projít Prověřením, pokud si chce získat uznání ostatních... ale povinné to není.“

„Tak to nechápu,“ prohlásil jsem. „Myslel jsem si, že kdo ty zkoušky složí, stane se prostě generálem.“

„Ne,“ odpověděl místo Gavnera Kurda a projel si prsty ve světlých vlasech. Kurda Smolt nebyl tak svalnatý jako většina upírů, věřil, že rozum je silnější než svaly, a měl po těle mnohem méně jizev než jiní upíři. Měl ovšem na levé tváři tři rudé, nemizející jizvičky, vampýří značky – Kurda snil o tom, že sjednotí upíry a vampýry, a strávil mnoho desítek let tím, že s těmi vrahounskými vyvrženci debatoval o mírových smlouvách. „Prověřením je jen první ze zkoušek určených pro budoucí generály. Jsou další zkoušky síly, odolnosti a moudrosti, ty ale přijdou až později. Když projdeš Prověřením, znamená to jen, že jsi upírem s dobrou pověstí.“

Dobrá pověst: tenhle výraz jsem slyšel často. Pověst a čest jsou pro upíry zásadně důležité. Kdo má jako upír dobrou pověst, toho si ostatní váží.

„Co se při těch zkouškách děje?“ zajímal jsem se.

„Je mnoho různých zkoušek,“ znovu od Kurdy převzal nit výkladu Gavner. „Musíš jich podstoupit pět. Vybírají se náhodně, jedna po druhé. Může se ti stát, že budeš bojovat s divočáky, šplhat na nebezpečnou horu, anebo že budeš muset prolézt jámou plnou hadů.“

„*Hadů?*“ vybafl jsem polekaně. Můj nejlepší přítel u Circo Mostruoso, Evra Fon, má obrovského hada: postupně jsem si na něj zvykl, ale nikdy jsem v něm nenašel žádnou zálibu. Z hadů mi běhá mráz po zádech.

„Při Darrenově Prověřením na žádné hady nedojde,“ pospíšil si Kurda. „Poslední náš chovatel hadů zemřel před devíti

lety a nikdo ho nenahradil. Pořád pár hadů máme, ale není jich dost, ani aby zaplnili vanu, natož jámu.“

„Zkoušky probíhají jedna každou noc,“ pokračoval Gavner. „Víc než jeden den odpočinku mezi nimi nedostaneš. Proto musíš už od počátku dávat veliký pozor: pokud se zraníš příliš brzy, nebudeš mít moc času na zotavenou.“

„V tomhle ohledu by mohl mít svým způsobem štěstí,“ uzavřel Kurda. „Svátek nemrtvých bude co nevidět.“

„A to je co?“ zajímal jsem se.

„Když dorazí i poslední upír, který se na Radu vydal, oslavujeme to velikou hostinou,“ vysvětlil Kurda. „Je to jenom pár dnů, co jsme si za pomoci Kamene krve zjistili, kde jsou poslední opozdilci, a na cestě už jsou jen tři. Až přijde i ten poslední, začne svátek a všechny oficiální záležitosti budou na tři dny a tři noci odloženy.“

„To je pravda,“ uznal Gavner. „Pokud začne oslava při tvém Prověření, získáš třídenní přestávku. To by mohla být báječná výhoda.“

„Pokud ovšem opozdilci včas přijdou,“ připomněl zachmuřeně Kurda.

Vypadalo to, že podle Kurdy nemám u zkoušek ani náznak šance. „Proč máš takovou jistotu, že to nezvládnu?“ zeptal jsem se.

„Rozhodně ne proto, že bych o tobě měl špatné mínění,“ odpověděl. „Jenomže jsi příliš mladý a nezkušený. I když se odmyslím od toho, že na to nejsi dost připravený tělesně, horší je, že jsi neměl čas posoudit obtížnost různých zkoušek a natrénovat se na ně. Hodí tě rovnou do vody – a to není fér.“

„Pořád ta debata o tom, co je poctivé a co ne?“ poznamenal někdo za našimi zády. Pan Hroozley. Vedle něj stál také

Seba Nil, hlavní ubytovatel Upíří hory. Oba se posadili a pozdravili nás jen mlčky, pokývnutím.

„Souhlasil jsi s Proověřením náramně rychle, Lartene,“ prohlásil Kurda nesouhlasně. „Nemyslíš, že jsi měl Darrenovi vysvětlit pravidla důkladněji? Vždyť dokonce ani nevěděl, že nesložení zkoušek znamená jistou smrt!“

„Opravdu jsi to nevěděl?“ zeptal se mě pan Hroozley.

Přikývl jsem. „Myslel jsem si, že když mi to nepůjde, budu toho prostě moct nechat.“

„A tak. Měl jsem se vyjádřit jasněji. Omlouvám se.“

„Na to je trošku pozdě,“ odfrkl si Kurda.

„I přesto si za svým rozhodnutím stojím,“ oznámil pan Hroozley. „Byla to nelehká situace. Udělal jsem chybu, že jsem Darrena zasvětil krví, a nijak jsem to nemohl skrýt. Pro nás pro oba bylo důležité, aby někdo očistil naše jména. Kdyby taková možnost existovala, čelil bych prověřce sám, ale knížata zvolila Darrena. A co se mě týče, je jejich slovo zákonem.“

„A kromě toho,“ přidal se Seba Nil, „není zdaleka všechno ztraceno. Když jsem se doslechl, co se děje, spěchal jsem do Knížecí síně a dovolával jsem se jednoho starého a téměř zapomenutého zákona, který mluví o přípravném odkladu.“

„O čem to?“ nechápal Gavner.

„Než byla ustavena generalita,“ dal se do výkladu Seba, „netrávili upíří přípravami na Proověření celé roky. Losovali si zkoušky, jako se to dělá teď, ale místo aby se pak do nich okamžitě pustili, měli noc a den na přípravu. Účelem bylo, aby mohli cvičit. Mnozí se rozhodli, že směrnici o přípravném odkladu nevyužijí – hlavně ti, kdo nepodstupovali zkoušky poprvé –, ale využít jej neznamenalo žádnou újmu na cti.“

„O takovém ustanovení slyším prvně,“ utrousil Gavner.

„Já o něm vím,“ poznamenal Kurda, „ale ani jsem na ně nepomyslel. Vážně to pořád platí? Nikdo ten zákon nepoužil už přes tisíc let.“

„Že vyšel z módy, to ještě neznamená, že ztratil platnost,“ pousmál se poťouchle Seba. „Nárok na přípravný odklad nikdy nikdo oficiálně nezrušil. A vzhledem k tomu, že Darrenův případ je nezvyklý, dožadoval jsem se u knížat, aby jej bylo možné uplatnit. Mika samozřejmě protestoval, ten upír se snad narodil, jen aby protestoval proti všemu, ale Paris ho umluvil.“

„Takže Darren získal čtyřicet hodin na přípravu ke každé části Prověření,“ dovysvětlil pan Hroozley. „A dalších čtyřicet na odpočinek po zkoušce. Celkem osmatřicet hodin mezi každými dvěma zkouškami.“

„To je moc dobrá zpráva,“ uznal Gavner a trochu se rozveselil.

„A to není všechno,“ pokračoval pan Hroozley. „Také jsme přesvědčili knížata, aby z volby byly vyloučeny některé obtížnější zkoušky, které jsou jasně nad Darrenovu zdatnost.“

„Já myslel, že o žádné milosti nehodláš prosit,“ popíchl jej Gavner.

„Také jsem neprosil,“ ohradil se pan Hroozley. „Jen jsem knížata žádal, aby se držela zdravého rozumu. Bylo by nesmyslné chtít po slepci, aby maloval, anebo po němém, aby zpíval. Právě tak by postrádalo logiku, kdybychom od polovičního upíra očekávali, že bude plně souměřitelný s upírem. Zbylo mnoho zkoušek, ale vyloučili jsme takové, které očividně nedávají šanci nedospělému, jako je Darren.“

„I přesto tvrdím, že to není fér,“ stěžoval si Kurda. Díval se do tváře prastarému Sebovi. „Nenašly by se i nějaké jiné staré zákony, které by šlo použít? Nepíše se někde něco

o tom, že děti ke zkouškám nesmějí, anebo že když neprojdou, je zakázáno je zabít?“

„O ničem podobném nevím,“ pokrčil rameny Seba Nil.

„Za selhání při zkouškách nelze zabít ze všech upírů jedině knížata. Všichni ostatní jsou posuzováni stejně.“

„Proč by taky někdo chtěl Prověření po knížatech?“ podivil jsem se.

„Kdysi dávno se i oni museli na každé Radě účastnit Prověření jako všichni,“ řekl Seba. „A někteří to dělají čas od času dodneška, pokud usoudí, že nějak potřebují potvrdit svou autoritu. Je ovšem zakázáno zabít kníže, a tak i když kníže u zkoušky zklame, aniž by při ní zemřel, nikdo jej nemůže popravít.“

„A co se v takovém případě dělá?“ vyptával jsem se dál.

„Mockrát se to nestalo,“ odpověděl Seba. „Vím jen o pár případech – a tehdy se kníže rozhodl odejít z Upírí hory a zahynout v pustině. Jen jediný, Fredor Morš, se vrátil na své místo v Knížecí síni. To bylo v době, kdy se od nás odtrhli vampýři, a potřebovali jsme všechny své vůdce. Když ale krize pominula, i on odešel za svým osudem.“

„Pojďte,“ prohlásil pan Hroozley, vstal a zívá. „Jsem unavený. Je čas to pro dnešek sbalit.“

„Pochybuju, že dokážu usnout,“ hlásil jsem.

„Musíš,“ zavrčel. „Odpočinek je životně důležitý, jestli chceš zkouškami projít. Budeš potřebovat být naprosto při smyslech a mít všech pět pohromadě.“

„Tak jo,“ vzdychl jsem si a šel jsem za ním. Harkat také vstal. „Na shledanou zítra,“ řekl jsem ostatním upírům a oni zachmuřeně přikývli.

Když jsem se vrátil do své kobky, uložil jsem se do závěsného lůžka tak pohodlně, jak to jen šlo. Většina upírů spí

v rakvích, já je ale nemůžu vystát. Harkat si vylezl do svého lůžka. Trvalo mi věčnost, než jsem zadřímával, ale konečně se mi to povedlo, a i když jsem neprospal celý den, s příchodem další noci jsem měl v hlavě vcelku jasno a mohl jsem se hlásit v Knížecí síni a vyslechnout si, v čem bude spočívat první z mých smrtících zkoušek.